

РЕШЕНИЕ

№ 2165

гр. София, 09.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 101-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛКА Н. ЙОРДАНОВА

при участието на секретаря БИСТРА П. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от ВЕСЕЛКА Н. ЙОРДАНОВА
Административно наказателно дело № 20221110204243 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от АПК, във вр. чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на Г. Л. Ф. с ЕГН –***** чрез адв.В. К. от АК –Благоевград със съдебен адрес /адрес/ срещу Заповед за задържане на лице рег. № 227зз- 518 от 10.03.2022 г. на полицейски орган Б. Х. С. – служител в 03 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи /03 РУ - СДВР/.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при нейното издаване, които са нарушили правото на защита на задържаното лице, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с целите на закона. Акцентираща се на обстоятелството, че в заповедта за задържане не са посочени въобще фактическите основания, послужили за нейното издаване. Обръща се внимание, че по този начин жалбоподателят не е бил запознат с конкретната причина за задържането му, както и каква е била конкретната цел за издаване на заповедта. Отбелязването в заповедта „във

връзка с ДП 227 ЗМК – 343 /2022 г., по описа на 03 РУ –СДВР, според жалбоподателя не е достатъчно основание да се приеме, че същият е запознат с фактическите обстоятелства по неговото задържане. Отделно от това се сочи, че жалбоподателят не е съпричастен към образувано досъдебно производство. Същият не е привлечен като обвиняем, не са извършвани процесуално-следствени действия с негово участие. По изложените съображения се иска отмяна на атакувания акт, като същевременно се претендират и сторените по делото разноски.

Ответникът по делото – полицейски орган Б. Х. С., издал оспорената заповед, редовно призован, не се явява. Същият се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител, който изразява становище за неоснователност на жалбата.

Софийска районна прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

Софийски районен съд, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 10.03.2022 г. Б. Х. С. на длъжност разузнавач V степен в 03 група „Криминална полиция“ – Възраждане на сектор „Противодействие на криминалната престъпност“ към 03 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи издал Заповед за задържане на лице рег. № 227зз- 518 от 10.03.2022 г. за задържане на Г. Л. Ф. с ЕГН –*****, адресно регистриран в /адрес/, в помещение за временно задържане на 03 РУ –СДВР. Като основание за задържане на лицето била посочена разпоредбата на [чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР](#) във връзка с извършено престъпление по ДП № 227 ЗМК – 343/2022 г., по описа на 03 РУ –СДВР.

Заповедта била предявена на задържаното лице, което я подписало. На 24.03.2022 г. срещу заповедта е депозирана жалба до съда, въз основа на която е образувано настоящото производство.

Видно от приложени по делото материали по досъдебно производство № 343/2022 г., по описа на 0., пр.пр.№ 3733/2022 г., по описа на СРП същото е било образувано на 07.03.2022 г. по реда на чл.212, ал.2 от НПК за това, че за времето от около 18.00 часа на 06.03.2022 г. до около 08.20 часа на 07.03.2022

г. в гр.София, от лек автомобил „М.“ 420 ЦДИ с рег.№ /xxxx/, паркиран на ул.“Средна гора“ пред № 89 чрез разрушаване на преграда, здраво направена за защита на имот /счупил задно дясно стъкло на автомобила/ отнел чужди движими вещи от владението на М.Д.В. без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвои – престъпление по чл.195, ал.1, т.3, във вр. с чл.194, ал.1 от НК.

В хода на разследването е извършен оглед на местопроизшествие. В качеството на свидетел е разпитан М.Д.В.. С постановление от 28.04.2022 г. на Софийска районна прокуратура наказателното производство по посоченото досъдебно производство е спряно на основание чл.244, ал.1, т.2 от НПК. В мотивите на постановлението прокурорът е посочил, че въпреки проведените оперативно-издирвателни мероприятия и извършени процесуално-следствени действия извършителят на деянието не е открит.

Видно от приложена докладна записка до Началника на 03 РУ –СДВР на 10.03.2022 г. около 10.30 часа, при обход на територията на район Възраждане служителите на 03 РУ –СДВР Б. С. и Н.Н. са извършили проверка на две лица от мъжки пол, които са били установени като Р.Н.С. с ЕГН:***** и Г. Л. Ф. с ЕГН : ***** – известни на МВР. Доколкото „представлявали интерес“ по ДП № 343/2022 г., по описа на 0., лицата били отведени и задържани за срок до 24 часа по ЗМВР в сградата на 03 РУ –СДВР. По досъдебното производство няма приложени писмени доказателствени средства, от които да се установява, че са извършвани процесуално-следствени действия с посочените лица.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Жалбата на Г. Л. Ф. е процесуално допустима, подадена е в преклузивния срок за оспорване, от лице с правен интерес, чиито права са засегнати от издадения акт. Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Упражняването на правомощието по [чл. 72 от ЗМВР](#) е в условията на оперативна самостоятелност и при предоставена на полицейския орган възможност да прецени при наличие на нормативно установените фактически предпоставки да наложи или не принудителната административна мярка. Следователно, извършваната от съда проверка при оспорване на заповед, издадена на основание [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#), обхваща преценката дали

административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискванията за законосъобразност на административния акт, очертани в нормата на [чл. 146 АПК](#). Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган - полицейски орган по смисъла на [чл. 57, ал. 1 от ЗМВР](#) и в кръга на предоставените му от закона правомощия. При постановяването на заповедта са спазени законово установените процесуални изисквания, като на задържаното лице са разяснени правата му на жалба и на адвокатска защита.

Съгласно разпоредбата на [чл. 74, ал. 2 от ЗМВР](#), реквизитите на заповедта за задържане по [чл. 72, ал. 1 от ЗМВР](#) са: името, длъжността и местоработата на полицейския орган, издал заповедта; фактическите и правните основания за задържането; данни, индивидуализиращи задържаното лице; датата и часа на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл. 73; правото му да обжалва пред съда законността на задържането, на адвокатска защита от момента на задържането, на медицинска помощ, на телефонно обаждане, с което да съобщи за своето задържане, да се свърже с консулските власти на съответната държава, в случай че не е български гражданин, както и по негово искане незабавно се уведомяват консулските органи на държавата, чийто гражданин е задържаният, чрез Министерството на външните работи, а ако задържаният е гражданин на две или повече държави, той може да избере консулските органи на коя държава да бъдат уведомени за задържането му и с които желае да осъществи връзка, да ползва преводач, в случай, че не разбира български език.

В случая съдът намира, че оспорената заповед е постановена в нарушение на нормативно регламентирания изисквания за съдържанието на акта, тъй като не са посочени коректно данни, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка по [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#).

Действително в заповедта е посочено правното основание за постановяване на задържането – [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#), която регламентира правомощието на полицейските органи да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. В атакувания акт, обаче, е отразено, че Г. Ф. е задържан във връзка с извършено престъпление по ДП № 227 ЗМК – 343/2022 г., по описа на 03 РУ – СДВР.

Така направеното формално посочване не е достатъчно, за да се счита изпълнено изискването на [чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР](#) за посочване ясно и недвусмислено на фактическите и правни основания за задържането. За обосноваване на правото на органа да упражни предоставеното му правомощие в рамките на неговата дискреционна власт и за осигуряване възможност на адресата на акта да защити правата си, следва в заповедта за задържане да са описани конкретни фактически обстоятелства, сочещи на обосновано предположение, че лицето, спрямо което се постановява задържането, може да е извършило престъплението или да е съпричастно с него.

В случая в обжалваната заповед липсват обективирани каквито и да е било факти и обстоятелства за наличието на конкретни и обективни данни, сочещи на обосновано предположение, че лицето, спрямо което е постановено задържането към момента на задържането му, е извършило или е съпричастно към извършването на престъпление по НК. В този смисъл е налице нарушение на [чл. 5, § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи](#), тъй като заповедта за задържане не съдържа факти или информация, сочещи на съществуването на обосновано подозрение за извършване на нарушения от страна на жалбоподателя. Липсват факти и обстоятелства, свързващи жалбоподателя с конкретно престъпление, извършено преди задържането.

Съгласно Тълкувателно решение № 4/2004 г. по дело № ТР-4/2002 г. на ВАС е изложено следното в т. 2, което не е загубило значение: "В случаите, когато административният орган е овластен да реши въпроса по свободна преценка, необсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованите граждани и организации, които пряко касаят решавания въпрос, и/или неизлагането на мотиви съставляват основания за отмяна на административния акт. Това се налага, тъй като единствено при излагане на мотиви в издадения акт се дава възможност на адресата на акта и заинтересованите лица да научат какви са фактите, мотивирали административния орган, да приложи една или друга правна норма. Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и съда да извършат проверката за законосъобразност на акта. Изключение от този принцип е предвидено единствено в случаите, когато с акта се удовлетворяват

изцяло направените искания и не се засягат права или законни интереси на други граждани и организации, както и когато въпросът е свързан със защита на класифицирана информация, представляваща държавна или служебна тайна. В тези случаи се посочва само правното основание за издаването на акта. По изложените причини липсата на мотиви в атакуваната заповед във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт, тъй като не се касае за нито една от хипотезите, изключващи задължението за посочване на мотиви.

Въпреки предоставеното от закона право на действие при оперативна самостоятелност, неизлагането на мотиви по въпроса защо е избрано едно от няколко възможни законосъобразни решения и/или необсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованите граждани и организации, които пряко касаят решавания с административния акт въпрос, съставляват съществени нарушения на административно-производствените правила и са основания за отмяната на акта. Актът се проверява по съдебен ред за неговата законосъобразност, а тя освен преценката дали органът не е нарушил съответните законови рамки, включва в себе си и отговор на въпроса дали той не е упражнил превратно така предоставеното му право на оперативна самостоятелност и съответства ли взетото решение на целта на закона".

Освен това, целта на [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността лицето, което има вероятност да е извършило престъпление, да се укрие и спрямо него да не може да бъде приведено в действие наказателно преследване. Посочената норма дава възможност на органите на МВР да реализират законовите си правомощия по разкриването и предотвратяването на престъпления чрез задържане на заподозряното лице за 24 часа, когато резултатът не може да бъде постигнат без прилагането на тази принудителна мярка. В случая, видно от доказателствата по делото, полицейските органи са установили самоличността на жалбоподателя преди неговото задържане, като не са налице данни, последният да е възпрепятствал действията им, които да налагат ограничаване на личната му свобода за извършване на неотложни процесуално-следствени мероприятия.

По своята правна същност издадената заповед, представлява принудителна административна мярка по смисъла на [чл. 22 от ЗАНН](#). За

прилагането на тази принудителна административна мярка е необходимо осъществяването на фактическия състав на нормата на [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#), който включва наличие на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено конкретно от задържаното лице. Следователно, за да бъде законосъобразна наложената принудителна административна мярка, се изисква да има данни, от които да може да се направи обосновано предположение, че съществува вероятност или е възможно лицето да е извършило или да е съпричастно към извършването на конкретно престъпление. Действително, за прилагането на ПАМ по [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен и безспорен начин вината на лицето, извършило престъпление, както и да е определена точната наказателноправна квалификация на деянието по НК и основаниято за подвеждане под наказателна отговорност. Достатъчно е наличието на данни, обосноваващи предположение, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление. Като всяка ПАМ задържането за срок от 24 часа налага неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Мярката по [чл. 72 от ЗМВР](#), в зависимост от конкретния случай, би могла да има превантивен или преустановителен характер и се предприема било с цел да се предотвратят вредните последици от извършено престъпление, било за да осуети прикриването на престъплението, както и с цел започване на разследване срещу вероятния извършител. В случая от доказателствата по делото по никакъв начин не може да се установи каква е била конкретната цел за издаването на оспорената заповед и постановеното с нея задържане. С оглед на горното атакуваният акт следва да бъде отменен с последиците от това.

С оглед изхода от спора и по смисъла на [чл. 143, ал. 1 АПК](#) в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски, представляващи заплатена държавна такса в размер на 10 лева. Съгласно [чл. 38, ал. 2 от ЗА](#) адвокатът, предоставил безплатна правна помощ, има право да получи възнаграждение в размер на 400 лева, на основание чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

Мотивиран от горното, Софийски районен съд, НО, 101 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Л. Ф. с ЕГН –***** чрез адв.В. К. от АК –Благоевград Заповед за задържане на лице рег. № 227зз- 518 от 10.03.2022 г. на полицейски орган Б. Х. С. – служител в 03 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи /03 РУ - СДВР/.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на жалбоподателя Г. Л. Ф. с ЕГН –***** направените по делото разноски в размер от 10 лв./десет лева/.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адвокат В. П. К. от АК –Благоевград, вписан в единния регистър под № 1000048227, сума в размер на 400 лв. /четиристотин лева/, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на жалбоподателя.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му до страните пред Административен съд София – град.

След влизане на решението в сила материалите по пр.пр.№ 3733/2022 г., по описа на СРП, да се ВЪРНАТ НА СРП.

Съдия при Софийски районен съд: _____